

người cùng cảnh ngộ mà xoa dịu đi nỗi đau trần thế bao la hơn cả cái đại dương nơi em chìm xuống.

Phương ơi, em có hiểu không? Giờ này tôi mới chợt nhận ra, vì thương em mà tôi đã yêu em, tôi đã yêu em khi đã quá muộn màng, khi em đã vĩnh viễn ra người thiên cổ. Tôi không khóc đau em. Nước mắt tôi hồi này dường như đã khô cạn. Nhưng lòng tôi quặn đau và tim tôi thì héo hắt. Tôi yêu em như yêu một người em gái hiền ngoan mà yếu mệnh, đã phải chịu đựng những nỗi đau cay cực của cuộc đời trước khi nhắm mắt mà không có lấy được một niềm an ủi, một lời khích lệ nào cho vơi bớt nỗi sót sa. Miệng em cười tươi thế mà sao lòng em còn héo hắt hơn cả tôi nữa ư. Chẳng lẽ đó lại chỉ là cái mặt nạ em đeo vào để che mắt người đời.

*Vui là vui gương gạo kẻo là
Ai tri âm đó, mặn mà với
ai?*

*Lan huệ sầu ai, lan huệ héo
Lan huệ sầu đợi trong héo
ngoài tươi.*

Em là lan huệ một thời của lòng tôi đấy, Phương ơi. Giòng nước đại dương đã không xóa đi được nụ cười của em trong tôi, mà có lẽ nó đã tắm gội cho em sạch hẳn những bụi bặm của cuộc phong trần đã bao năm nay đóng lớp trên thân thể tất cả chúng ta, cũng như đã tắm rửa cho em sạch những bùn nhơ mà người đời đã đổ vấy trên tấm thân ngọc ngà trinh bạch của em. Phải chăng em đã có một lý do huyền bí nào đã khiến em tìm đến lối giải quyết gọn gàng êm đẹp đó.

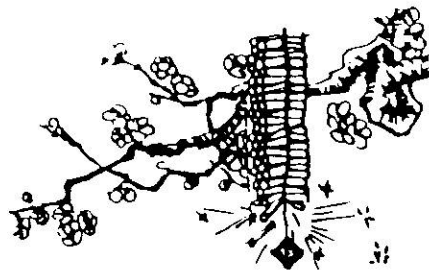
Như nàng Kiều đã gột rửa được mọi bùn nhơ nơi giòng sông Tiền Đường định mệnh? Nhưng nàng Kiều thì đã trở về, còn em, giờ này em ở tận nơi đâu, hỏi người em gái yêu thương của tôi!

Đêm đã khuya. Ngoài trời mưa râm sùi sụt, ảnh hưởng của một cơn bão trái mùa mãi tận miền trung. Trời buồn ảm đạm, thật lạ lùng đối với khí hậu Saigon. Nhưng trong phòng, trước mặt ông Thiện, Phương hiện ra, đẹp tươi hơn bao giờ hết, với nụ cười hồn nhiên không bao giờ xoáy

được. Hình như trong tim ông, nàng đã hóa thân được cái chết bằng nụ cười muôn đời tươi trẻ của mình.

Dù sao, ông Thiện tự nhủ, ngày mai sau khi phúng điếu nàng xong, ông cũng sẽ vẫn cố xin được giữ một tấm hình của nàng làm kỷ niệm. Để nhớ rằng, trong đời ông, đã có một người con gái bước qua, một người con gái chỉ thật sự chia sẻ được nỗi niềm với ông sau khi đã già từ dương thế. ●

Tết Nhâm Thân đến

*Hôm nay đất khách lại Xuân về
Lạnh lẽo khí trời dạ tái tê
Bực bội quê hương chưa tỉnh mộng
Xót xa xứ sở còn say mê
Cúc vàng trước ngõ trông buồn tủi
Thọ trắng sau nhà thấy thảm thê
Tết đến Nhâm Thân đem vận mới
Cơ trời đã định khứ lai hề*

Seattle 21/12/1991
TÀ DƯƠNG HỒNG
(Một thân hữu Công Chánh)